

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 907

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 6 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 460 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. h) și ale art. 23 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice.....	2–7
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
831. — Hotărâre pentru modificarea unor acte normative privind înființarea aeroporturilor de interes național	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.712. — Ordin al ministrului sănătății privind suplimentarea cifrei de școlarizare pentru rezidențiat pentru anul universitar 2020—2021	9
2.753/3.191. — Ordin al ministrului finanțelor publice și al ministrului culturii pentru stabilirea valorii sumei indexate care se acordă sub formă de tichete culturale pentru semestrul II al anului 2020	9
3.205/1.708. — Ordin al ministrului culturii și al ministrului sănătății pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului culturii și al ministrului sănătății nr. 3.142/1.495/2020 privind măsurile pentru prevenirea contaminării cu noul coronavirus SARS-CoV-2 și pentru asigurarea desfășurării activităților în condiții de siguranță sanitară în domeniul culturii	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 22 din 9 iulie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 460**

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. h) și ale art. 23 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, excepție ridicată de Societatea Nord Est Partners — S.R.L. în Dosarul nr. 37.121/245/2016 al Judecătoriai Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.218D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, domnul consilier juridic Tudor Pricop, având delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției a depus la dosar concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând criticile formulate în notele scrise aflate la dosar.

4. Reprezentantul Ministerului Public reține, pentru început, că argumentele expuse în ședința publică vizează aspecte de fond ale litigiului de competența instanței de judecată, astfel încât apreciază că, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Totodată, solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 171/2010 și respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții ale art. 19 din Legea nr. 171/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 11 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 37.121/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate „a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice raportat la art. 4, art. 16, art. 20, art. 44 din Constituția României”**. Excepția a fost ridicată de Societatea Nord Est Partners — S.R.L. în soluționarea unei plângeri contravenționale formulate împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției silvice.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea susține, în esență, că dispozițiile art. 19 din Legea

nr. 171/2010 reglementează trei pedepse pentru aceeași faptă, respectiv sancțiunea pecuniară, sancțiunea confiscării materialului lemnos și confiscarea mijlocului de transport și, din această perspectivă, apreciază că normele criticate sunt contrare prevederilor art. 44 din Constituție. Totodată, susține că norma prevede sancțiuni diferite pentru persoanele juridice în raport cu persoanele fizice, pentru aceeași faptă, cu încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. Și, totodată, susține că, în elaborarea Legii nr. 171/2010 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2016, care o modifică și completează, nu s-au respectat dispozițiile art. 36 alin. (1) și ale art. 50 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

7. **Judecătoria Iași — Secția civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, reține că sancțiunea pecuniară este stabilită clar în prevederile legale și este consecința conduitei ilicite a făptuitorului, iar sancțiunea trebuie dozată în așa fel încât să îmbine caracterul punitiv cu cel preventiv și educativ. În ceea ce privește sancțiunea complementară a confiscării, instanța reține că, potrivit art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, sunt supuse confiscării bunurile destinate și folosite la săvârșirea contravențiilor. Or, materialul lemnos transportat fără aviz întocmit legal se încadrează în această categorie. Reține că art. 19 din Legea nr. 171/2010 instituie obligativitatea aplicării măsurii confiscării materialului lemnos în cazul în care se constată că acesta nu corespunde din punct de vedere cantitativ și/sau calitativ ori din punctul de vedere al speciei cu datele înscrise în avizul de însoțire. Confiscarea bunurilor constă în trecerea silită și gratuită în proprietatea privată a statului a bunurilor ce au legătură cu săvârșirea contravenției, o astfel de măsură fiind în concordanță și cu dispozițiile constituționale potrivit cărora proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 105 din 11 martie 2003 și nr. 685 din 10 octombrie 2006. Instanța are în vedere și faptul că aplicarea sancțiunii confiscării nu contravine nici art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, totodată, dispozițiile criticate întrunesc cerințele pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, fără a se aduce atingere principiului proporționalității.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosar, susținerile reprezentantului autoarei excepției, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile „art. 19 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice raportat la art. 4, art. 16, art. 20, art. 44 din Constituția României”. Prin notele scrise, autoarea excepției solicită sesizarea Curții Constituționale „pentru a se pronunța asupra constituționalității Legii nr. 171/2010 și în mod special a art. 19, art. 22 și art. 23”, iar în motivare face referire la art. 19 din Legea nr. 171/2010, „modificat și completat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016”, în special cu privire la art. 19 alin. (1) lit. e) și d) din Legea nr. 171/2010 și art. 23 din același act normativ. Totodată, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost invocată în cauza civilă având ca obiect soluționarea plângerii contravenționale formulate împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției silvice nr. 0364463 din 19 octombrie 2016, prin care s-a constatat săvârșirea, la data de 28 septembrie 2016, ora 12,00, a faptei de „vânzare material lemnos fără avizul de însoțire prevăzut în normele privind circulația materialelor lemnoase”, prin încălcarea prevederilor „art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 171/2010”, și prin care s-a dispus, în temeiul aceluiași norme legale precitate, aplicarea amenzii contravenționale în cuantum de 10.000 lei și confiscarea valorică a materialului lemnos comercializat. Curtea constată însă că, deși agentul constator reține în cuprinsul procesului-verbal de constatare ca fiind încălcate, prin săvârșirea faptei contravenționale, dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 171/2010, din descrierea faptei [„vânzare material lemnos fără avizul de însoțire prevăzut în normele privind circulația materialelor lemnoase”], realizată de acesta în același act constator, rezultă că fapta constată este reglementată în cuprinsul dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 171/2010. În aceste condiții, având în vedere cele arătate și ținând cont de motivele de neconstituționalitate formulate de autoare, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. h) și ale art. 23 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 23 iulie 2010, în forma modificată prin art. I pct. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 20 septembrie 2016. Curtea are însă în vedere că, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. În aceste condiții, Curtea reține că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile de lege criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece acestea reprezintă temeiul juridic al procesului-verbal de constatare a contravenției silvice atacat prin formularea de către autoarea excepției a plângerii contravenționale în cadrul căreia a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 19 alin. (1) lit. h): „(1) *Constituie contravenții silvice și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei până la 10.000 lei și confiscarea materialelor lemnoase în cauză următoarele fapte:*

[...] h) *vânzarea și/sau cumpărarea materialelor lemnoase fără proveniență legală sau fără avizele de însoțire valabile ori documentele echivalente acestora, prevăzute de normele referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund;*”;

— Art. 23: „*În cazul în care contravenientul este persoană juridică, cuantumul pentru amenda contravențională aplicabilă se stabilește în intervalul determinat prin majorarea de 5 ori a nivelului minim, respectiv maxim al amenzii prevăzute pentru persoane fizice pentru aceeași faptă, cu excepția aceluia prevăzute numai pentru persoane juridice.*”

12. În susținerea neconstituționalității normelor criticate, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5), art. 4, art. 16, art. 20 și art. 44 din Legea fundamentală și, totodată, face referire la prevederile art. 36 alin. (1) și ale art. 50 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 171/2010, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016, în raport cu susținerile autoarei excepției, Curtea reține că a pronunțat Decizia nr. 197 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 3 iunie 2019, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, în forma modificată prin art. I pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, sunt neconstituționale.

14. În considerentele deciziei sus-menționate, Curtea a reținut că sancțiunile aplicabile pentru săvârșirea contravențiilor silvice sunt: a) sancțiunea contravențională principală — amenda; b) sancțiunea contravențională complementară — reținerea sau confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din săvârșirea contravenției silvice și/sau retragerea autorizației/atestatului/acordului, după caz. În concret, cât privește contravențiile silvice referitoare la expedierea și/sau transportul materialelor lemnoase, reglementate în art. 19 alin. (1), (2), (2¹) și (3) din Legea nr. 171/2010, acestea se sancționează, potrivit dispozițiilor precitate, cu amendă și/sau reținerea în vederea stabilirii provenienței și/sau confiscarea materialelor lemnoase în cauză. Curtea a constatat, totodată, că, în mod imperativ, alin. (13) al art. 19 din Legea nr. 171/2010 stabilește că, alături de sancțiunea principală a amenzii și sancțiunea complementară a confiscării materialelor lemnoase, se aplică și sancțiunea complementară a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund.

15. În continuare, Curtea a reținut că, în materia reglementării regimului juridic al contravențiilor, art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, stabilește cadrul sancționator general, alin. (2) reglementând sancțiunile contravenționale principale (avertismentul, amenda contravențională, prestarea unei activități în folosul comunității), iar alin. (3), sancțiunile contravenționale complementare (confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții, suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, a acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități, închiderea unității, blocarea contului bancar, suspendarea activității operatorului economic, retragerea licenței sau a avizului pentru anumite operațiuni ori pentru activități de comerț exterior, temporar sau definitiv,

desființarea lucrărilor și aducerea terenului în starea inițială), în același timp reglementându-se și posibilitatea impunerii de noi sancțiuni contravenționale principale și complementare prin legi speciale (alin. 4). Sancțiunile enumerate anterior sunt sancțiuni specifice dreptului contravențional, aplicabile subiectului de drept care încalcă norma juridică de drept contravențional printr-o conduită contrară acesteia. Totodată, Curtea a reținut că sancțiunile contravenționale, principale și complementare, nu au caracter reparator, ci preventiv-educativ, și reprezintă o formă de constrângere juridică vizând, în special, patrimoniul făptuitorului. Aplicarea sancțiunilor contravenționale, respectiv sancționarea propriu-zisă a subiectului de drept pentru nesocotirea normelor de drept contravențional, are loc potrivit unor principii, similare sancțiunilor de drept penal. În acest sens, Curtea a reținut principiul legalității sancțiunilor contravenționale, principiul proporționalității sancțiunilor contravenționale și principiul unicității aplicării sancțiunilor contravenționale (*non bis in idem*). Potrivit principiului proporționalității, toate sancțiunile principale sau complementare aplicate contravenientului trebuie să fie dozate în funcție de gravitatea faptei. Curtea a observat că acest din urmă principiu își găsește corespondent în dispozițiile art. 5 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, potrivit căroră „Sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite.”, iar „Sancțiunile complementare se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei”. Principiul proporționalității este apropiat principiului oportunității, acesta din urmă fiind necesar a fi respectat în aplicarea sancțiunilor contravenționale principale și complementare în vederea atingerii scopului represiv și preventiv al sancțiunii contravenționale. Totodată, Curtea a reținut că aplicarea sancțiunilor contravenționale are loc cu respectarea criteriilor prevăzute de art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, referitoare la limitele sancțiunilor, respectiv proporționalitatea sancțiunii cu gradul de pericol social al faptei, ținându-se seama de împrejurările în care fapta a fost comisă, de modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit și urmarea produsă, circumstanțele personale ale contravenientului, precum și de celelalte date înscrise în procesul-verbal de constatare și sancționare. Cu alte cuvinte, la stabilirea proporționalității sancțiunii cu gradul de pericol social al faptei, agentul constator care aplică sancțiunea trebuie să analizeze criteriile generale prevăzute în art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și alte criterii speciale, dacă este cazul. În caz contrar, în măsura în care regula proporționalității este încălcată, instanța va adapta sancțiunea la cerințele prevăzute de lege.

16. În aceste condiții, Curtea a constatat că, de principiu, proporționalitatea în aplicarea sancțiunii complementare a confiscării are în vedere natura și gravitatea faptei. Atunci când însă se întrunește conținutul constitutiv al unei contravenții, iar actul normativ impune, printr-o reglementare cu caracter imperativ, aplicarea măsurii confiscării în momentul constatării săvârșirii faptei — astfel cum prevede art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, agentul constator, neavând la îndemână o marjă de apreciere, va trebui să aplice această măsură indiferent de circumstanțele faptei, cu toate că, și în acest caz, rămâne incident principiul proporționalității sancțiunii complementare raportat la natura și gravitatea faptei.

17. Așa încât, față de cadrul sancționator general și principiile aplicabile în materia reglementării regimului juridic al contravențiilor, având în vedere reperatele jurisprudențiale reținute în paragraful 33 al Deciziei nr. 197 din 9 aprilie 2019, Curtea a constatat că, deși, potrivit dispozițiilor art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, sancțiunea complementară a confiscării este obligatorie, caracterul obligatoriu al măsurii confiscării este necesar a fi subsumat celui al proporționalității, în mod special având în vedere faptul că sancțiunea confiscării constituie o ingerință în dreptul de proprietate al contravenientului, respectiv al terțului proprietar al mijlocului de transport cu care s-a realizat

transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală. Cu alte cuvinte, și în această ipoteză este necesar ca agentul constator să analizeze proporționalitatea sancțiunii complementare pentru a evita aplicarea în mod rigid a legii, în acest sens fiind necesar să interpreteze normele incidente în funcție de scopul urmărit de legiuitor și, de asemenea, să analizeze gravitatea faptei înainte de a dispune confiscarea anumitor bunuri folosite de contravenient în desfășurarea activității ilicite.

18. Curtea a constatat însă că domeniul silvic este reglementat prin acte normative speciale, adoptate în vederea protecției fondului forestier național, astfel că, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, norma specială, respectiv dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, derogă de la norma generală, respectiv prevederile art. 5 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, norma specială fiind de strictă interpretare și aplicare.

19. În aceste condiții, Curtea a constatat că, în aplicarea sancțiunii complementare a confiscării potrivit legii speciale, dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 nu vor putea fi completate cu norme aparținând cadrului sancționator general în materie contravențională, astfel încât, în consecință, în lipsa reglementării în cuprinsul normei speciale a unor criterii de individualizare, măsura confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală urmează a fi aplicată de drept, în condițiile în care confiscarea reprezintă mai mult decât o limitare a dreptului de proprietate privată, și anume chiar lipsirea proprietarului de dreptul său, prin trecerea bunului în proprietatea statului.

20. Reamintind jurisprudența sa în materie, în paragrafele 36—39 ale Deciziei nr. 197 din 9 aprilie 2019, Curtea a reiterat că proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții. Pe de altă parte, Curtea a observat că, în Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, a statuat că, potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, „Parlamentul nu își poate exercita competența de stabilire a caracterului contravențional al unor fapte contrare ordinii publice, drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor decât cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Constituție. Ca urmare, legiuitorul trebuie să se asigure că prin regulile și sancțiunile astfel instituite nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale cetățenilor, de care aceștia beneficiază potrivit principiului universalității, consacrat de art. 15 alin. (1) din Constituție”, astfel că „în situația restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, justificată de imperativul apărării valorilor mai sus menționate, măsura adoptată trebuie să respecte condițiile expres prevăzute de art. 53 alin. (2) teza a doua din Legea fundamentală, respectiv «să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății»”.

21. În completare, Curtea a făcut referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 22 februarie 1994, pronunțată în *Cauza Raimondo împotriva Italiei*, paragraful 30, în care instanța de la Strasbourg a statuat că o măsură de confiscare a unor bunuri reprezintă o privare de proprietate, dar ea nu intră sub incidența celei de a doua fraze din paragraful 1 al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, ci ține de paragraful 2, care reglementează folosința bunurilor în conformitate cu interesul general. În speță, confiscarea efectuată a avut ca scop să prevină ca reclamantul sau asociația de răufăcători din care se presupunea că acesta face parte să folosească bunurile confiscate la săvârșirea altor infracțiuni. Într-o altă cauză, instanța europeană a reținut că reclamantul contesta o confiscare ce purta asupra unui bun care a fost folosit în scopuri ilicite, astfel că ea a decis că măsura

incriminată urmărea a evita ca vehiculul reclamantului să mai poată fi utilizat la comiterea altor infracțiuni în prejudiciul colectivității (Hotărârea din 10 aprilie 2003, pronunțată în Cauza *Yildirim împotriva Italiei*). Calificarea unei măsuri luate de autoritățile naționale ca fiind o privare de proprietate se apreciază nu numai în raport cu dispozițiile legale interne în vigoare, ci și în raport cu efectul real pe care acea măsură îl produce cu privire la dreptul de proprietate al celui interesat (Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în Cauza *Bourdoz împotriva Rusiei*, paragraful 41). Totodată, în Hotărârea din 26 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Griffhorst împotriva Franței*, instanța europeană a abordat problema confiscării administrative din perspectiva unei contravenții vamale. În contextul cauzei, Curtea a considerat că „sanctiunea trebuia să corespundă gravității încălcării constatate, și anume neîndeplinirea obligației de declarare, iar nu gravității eventualei încălcări neconstatate, în acest stadiu, corespunzătoare unei infracțiuni de spălare de bani sau de evaziune fiscală”. Curtea a luat apoi act de modificarea redactării reglementării în cauză, în urma avizului motivat al Comisiei. Pe baza noului text, confiscarea nu mai era automată și nu mai putea fi pronunțată decât dacă existau indicii sau motive plauzibile pentru a crede că persoana vizată comisese alte încălcări ale Codului vamal. Curtea a constatat că noul sistem permite păstrarea unui just echilibru între cerințele interesului general și protecția drepturilor fundamentale ale individului, în timp ce un cumul al confiscării și amenzi era disproporționat față de încălcarea comisă. În cauză, la nivel de principiu, Curtea a statuat că statele au dreptul să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa utilizarea bunurilor (domeniu în care este inclusă și confiscarea) în conformitate cu interesul general, însă trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat. În Cauza *Moon împotriva Franței* (Hotărârea din 9 iulie 2009) s-a ridicat aceeași problemă ca și în speța precedentă. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că, întrucât cumularea confiscării și a amenzi se ridică la 125% din suma nedeclarată, ea era, în consecință, disproporționată. Cauza *Gabric împotriva Croației* (Hotărârea din 5 februarie 2009) a privit, de asemenea, nedeclararea valutei la vamă, faptă sancționată contravențional. În cauză, Curtea a reținut că, pe lângă amendă, confiscarea integrală a sumei de bani a fost disproporționată și a impus reclamantei o sarcină excesivă. Curtea Europeană a reținut că măsura confiscării, deși implică privarea de bunuri, este inclusă în noțiunea de control al utilizării proprietății, în sensul celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În aceste condiții, Curtea a statuat că trebuie să existe un just echilibru între cerințele interesului public și protecția dreptului de proprietate al reclamantei. În Cauza *Gogitidze și alții împotriva Georgiei* (Hotărârea din 12 mai 2015), Curtea a reiterat jurisprudența sa potrivit căreia orice ingerință a unei autorități publice în dreptul de proprietate al cetățenilor poate fi justificată doar dacă servește un interes public (sau general) legitim. Deoarece autoritățile naționale își cunosc direct societatea și interesele ei, ele sunt în principiu într-o poziție mai bună decât judecătorul internațional pentru a decide ce este „în interes public”. Așadar, ele trebuie să facă evaluarea inițială cu privire la problemele de interes public care justifică ingerințele în dreptul de proprietate. Statele au o marjă largă de apreciere în ceea ce privește măsurile generale de strategie politică, economică sau socială, iar Curtea respectă alegerile de politică legislativă ale statelor, cu condiția ca acestea să nu fie „evident lipsite de fundament rezonabil”. În concluzie, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, confiscarea implică o „privare de proprietate”, în sensul celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. „Iar o măsură de confiscare a unor bunuri introduse fraudulos pe teritoriul unui

stat poate să apară legitimă, prin raportare la dispozițiile art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă statul în cauză a respectat condiția explicit impusă de text, anume menținerea unui just echilibru între propriile sale interese și cele ale proprietarului, cu luarea în considerare a gradului culpei acestuia și a prudenței de care trebuie să dea dovadă în asemenea împrejurări” (Hotărârea din 24 octombrie 1986, pronunțată în Cauza *Agosi împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 54).

22. În aceste condiții, în acord cu jurisprudența anterior citată, Curtea a constatat că măsura confiscării constituie o privare de proprietate, așadar, o preluare completă și definitivă a unui bun, titularul dreptului asupra celui bun nemaiavând posibilitatea exercitării vreunui dintre atribuțiile conferite de dreptul pe care îl avea în patrimoniul său, iar nu o limitare a dreptului de proprietate. Din această perspectivă, Curtea a analizat dacă privarea de proprietate, prin aplicarea obligatorie a sancțiunii contravenționale complementare a confiscării mijlocului de transport, în temeiul art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, în lipsa reglementării unor criterii de individualizare a măsurii, are un scop legitim, este o măsură adecvată, este necesară și asigură un just echilibru între interesele în concurs. În aceste condiții, Curtea a constatat că măsura confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund este prevăzută de lege, fiind reglementată prin dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, criticate în cauză. De asemenea, Curtea a reținut că, prin instituirea sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală alături de sancțiunea contravențională principală a amenzi și sancțiunea complementară a confiscării materialelor lemnoase, în ipoteza săvârșirii contravențiilor silvice referitoare la expedierea și/sau transportul materialelor lemnoase, legiuitorul a avut în vedere protecția fondului forestier național, în condițiile unei incidente tot mai crescute a numărului de contravenții și infracțiuni în acest domeniu, legiuitorul urmărind prin aceasta prezervarea pădurii ca bun de interes public, pentru a recunoaște oricărei persoane dreptul la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, potrivit art. 35 din Constituție, din această perspectivă scopul urmărit de legiuitor având caracter legitim. Totodată, Curtea a constatat că sancțiunea contravențională complementară examinată este o măsură adecvată, fiind aptă să îndeplinească exigențele scopului legitim urmărit, și, de asemenea, necesară în vederea realizării scopului legitim urmărit, în condițiile în care însăși Constituția exclude protecția bunurilor folosite la săvârșirea unor fapte ilicite sau dobândite prin asemenea fapte, art. 44 alin. (9) statuând că „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. Curtea a reținut însă că legea trebuie să reglementeze măsura confiscării în concordanță și cu celelalte dispoziții ale Constituției. Și, din această perspectivă, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu reglementează criterii de individualizare a sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală, prin raportare la natura și gravitatea faptei, respectiv condiția ca terțul proprietar al bunului confiscat să cunoască scopul folosirii bunului. Condiția ultimă își are, de altfel, temei și în respectarea principiului personalității sancțiunilor contravenționale, „confiscarea specială fiind o sancțiune preventivă cu caracter strict personal căreia nu i se aplică dispozițiile legii civile privitoare la solidaritate” (Tribunalul Suprem, Secția penală, Decizia nr. 697/1980). Așa încât, dacă bunul confiscat nu este proprietatea contravenientului, iar terțul

proprietar nu a cunoscut scopul folosirii lui, Curtea a reținut că măsura confiscării astfel reglementată nu are caracter proporțional, aplicarea confiscării în atari condiții fiind echivalentă cu o expropriere faptică incompatibilă cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

23. Așadar, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu asigură un just echilibru între exigențele generale ale comunității referitoare la protecția fondului forestier național și dreptul fundamental de proprietate al contravenientului, respectiv al terțului proprietar al bunului folosit în vederea săvârșirii contravenției, din această perspectivă fiind contrar atât dispozițiilor art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și prevederilor art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală. În vederea realizării scopului ei legitim, măsura privativă de proprietate trebuie să păstreze un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale ale individului (Decizia nr. 200 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 12 mai 2005), în condițiile în care proporționalitatea între mijloacele folosite și scopul vizat este impusă tocmai de necesitatea asigurării justului echilibru menționat.

24. Curtea a subliniat, totuși, că își menține jurisprudența citată în considerentele Deciziei nr. 197 din 9 aprilie 2019, potrivit căreia „proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții”, iar „faptul că bunurile confiscate nu aparțin contravenientului, ci unei terțe persoane, nu poate atrage ineficiența acestei măsuri sancționatorii, întrucât Constituția prevede în art. 44 alin. (9) că *«Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii»*, fără a distinge după calitatea de proprietar sau detentor precar a contravenientului”, însă, doar în condițiile în care legiuitorul se asigură că prin sancțiunea contravențională complementară astfel instituită nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale cetățenilor, de care aceștia beneficiază potrivit principiului universalității, consacrat de art. 15 alin. (1) din Constituție.

25. În continuare, Curtea a reamintit că alin. (9) al art. 44 din Constituție statuează că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții pot fi confiscate, dar „numai în condițiile legii”. Trimiterea la „condițiile legii” are în vedere atât legea penală (art. 112 și art. 112¹ din Codul penal), cât și legislația contravențională. Potrivit art. 1 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, *„Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală”*. Contravențiile sunt fapte antisociale pe care legiuitorul le consideră de o gravitate care nu implică o răspundere penală, însă care trebuie să fie sancționate pentru ca valorile sociale ocrotite să nu cadă în derizoriu. Așadar, *de plano*, faptele contravenționale sunt similare infracțiunilor, însă au o gravitate mai redusă și, în consecință, și sancțiunile prevăzute de legea contravențională trebuie să fie mai reduse decât cele prevăzute de legea penală. Curtea a observat că dreptul contravențional este apropiat dreptului penal, fiind genul său proxim, diferența esențială dintre cele două ramuri fiind gravitatea mai redusă a faptelor contravenționale, cu consecințe importante în sancționarea faptelor.

26. Curtea a observat, astfel, că sancțiunea contravențională complementară a confiscării este similară cu măsura de siguranță a confiscării speciale specifică dreptului penal, reglementată de dispozițiile art. 112 alin. (1) lit. a)—f) din Codul penal. Deși natura lor juridică este diferită, aceste sancțiuni au în comun efectul produs, respectiv deposedarea persoanei care nesocotește prevederile legii contravenționale, respectiv ale legii penale, de bunurile pe care aceasta le-a folosit pentru a săvârși fapta sau care au fost dobândite ca urmare a săvârșirii faptei.

Curtea a reamintit jurisprudența sa potrivit căreia dispozițiile art. 112 din Codul penal reglementează măsura confiscării speciale, care reprezintă o sancțiune de drept penal, respectiv o măsură de siguranță, ce constă în transferul silit și gratuit al dreptului de proprietate asupra unor bunuri din patrimoniul persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată, în patrimoniul statului, întrucât, având în vedere legătura acestor bunuri cu fapta săvârșită, deținerea lor în continuare de către persoana în cauză prezintă pericolul săvârșirii unor noi infracțiuni (Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 2 decembrie 2015, și Decizia nr. 725 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 4 aprilie 2017, paragraful 21). Mai mult, Curtea a observat că, potrivit art. 112 alin. (1) lit. b) din Codul penal, *„Sunt supuse confiscării speciale: [...] b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; [...]”*.

27. În contextul acestor constatări, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. XVIII din 12 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 29 martie 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a decis că, în aplicarea dispozițiilor art. 118 lit. b) din Codul penal din 1969 și ale art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, privind confiscarea specială a mijlocului de transport în cazul infracțiunii de trafic de droguri, *„Măsura de siguranță a confiscării speciale a mijlocului de transport se va dispune, în temeiul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, raportat la art. 118 lit. b) teza I din Codul penal, numai în cazul în care se dovedește că acesta a servit efectiv la realizarea laturii obiective a uneia dintre modalitățile normative ale infracțiunilor prevăzute de art. 2—10 din Legea nr. 143/2000, precum și în cazul în care se dovedește că mijlocul de transport a fost fabricat, pregătit ori adaptat în scopul realizării laturii obiective a acestor infracțiuni”*. În consecință, Curtea a constatat că, prin decizia citată, instanța supremă a consacrat criteriul suplimentare în vederea dispunerii — în temeiul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, raportat la art. 118 lit. b) din Codul penal — confiscării speciale a mijlocului de transport întrebuintat la săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute de art. 2—10 din Legea nr. 143/2000.

28. Așa încât, în raport cu cele menționate în paragrafele anterioare, referitor la problema garanțiilor similare dreptului penal în materie contravențională, Curtea a constatat, în acord cu instanța de la Strasbourg, că, deși le este permis statelor să nu sancționeze unele infracțiuni sau/și să le elimine ori să dispună o sancțiune pe cale administrativă mai degrabă decât pe cale penală, autorii având comportamente considerate contrare legii nu trebuie să se găsească într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil în materie contravențională este diferit de cel aplicabil în materie penală (Hotărârea din 30 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Greco împotriva României*).

29. Întrucât până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele Deciziei nr. 197 din 9 aprilie 2019 își păstrează valabilitatea și în cauza de față, în ceea ce privește reglementarea sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund.

30. Cât privește reglementarea, prin dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 171/2010, a sancțiunii complementare a

confiscării materialelor lemnoase în ipoteza săvârșirii contravenției prevăzute la lit. h) a aceluiași articol, Curtea reține că sunt aplicabile considerentele jurisprudențiale, reținute în paragrafele 36—39 ale Deciziei nr. 197 din 9 aprilie 2019, precitate, potrivit cărora proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții. Astfel, Curtea reține că, prin săvârșirea unei contravenții se încalcă o normă legală care reglementează un anumit domeniu de activitate. Acest fapt constituie, *eo ipso*, o cauză de înlăturare a prezumției generale de dobândire licită a averii. O interpretare contrară ar duce la concluzia eronată că proprietatea ar trebui ocrotită în orice condiții, inclusiv când legea este încălcată (Decizia nr. 105 din 11 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 8 aprilie 2003, și Decizia nr. 154 din 17 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 11 aprilie 2005). Or, în condițiile art. 44 alin. (9) din Constituție, obiect al confiscării pot fi și bunurile destinate, folosite sau rezultate din contravenții, așa încât legiuitorul poate acorda autorităților executive competența de a confisca bunurile menționate mai sus atunci când constată și sancționează o contravenție. Desigur, controlul judecătoresc asupra măsurilor dispuse este garantat, astfel încât împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, care cuprinde și măsura complementară a confiscării, poate fi formulată o plângere în fața instanței de judecată (Decizia nr. 1.190 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 12 noiembrie 2010).

31. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 171/2010, în forma modificată prin art. I pct. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016, potrivit căreia „*În cazul în care contravenientul este persoană juridică, cuantumului pentru amendă contravențională aplicabilă se stabilește în intervalul determinat prin majorarea de 5 ori a nivelului minim, respectiv maxim al amenzii prevăzute pentru persoane fizice pentru aceeași faptă, cu excepția acelor prevăzute numai pentru persoane juridice*”, autoarea susține că norma instituie un tratament discriminatoriu între persoanele juridice în raport cu persoanele fizice, cu încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție.

32. Curtea constată însă că, în cauză, prin procesul-verbal de constatare a contravenției silvice nr. 0364463 din 19 octombrie 2016 — prin care s-a constatat săvârșirea faptei

contravenționale de către autoarea excepției, persoană juridică — s-a dispus aplicarea amenzii contravenționale în cuantum de 10.000 lei, așadar nivelul maxim al amenzii prevăzute în art. 19 alin. (1) din Legea nr. 171/2010 pentru persoanele fizice, iar nu amenda majorată de 5 ori a nivelului minim/maxim al amenzii prevăzute pentru persoanele fizice, astfel cum prevede art. 23 din același act normativ. În aceste condiții, întrucât art. 23 din Legea nr. 171/2010 nu constituie temei al aplicării sancțiunii contravenționale a amenzii, Curtea constată că normele criticate nu sunt aplicabile în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

33. Or, cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, Curtea reamintește jurisprudența sa potrivit căreia „*legătura cu soluționarea cauzei*”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea deciziile nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, și nr. 295 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 7 august 2018).

34. Totodată, și din perspectiva celei de-a doua condiții, referitoare la relevanța excepției de neconstituționalitate în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, Curtea reține că motivele de neconstituționalitate formulate de autoare în susținerea prezentei excepții relevă doar o situație ipotetică în care s-ar putea constata că norma procesual penală este lovită de un viciu de neconstituționalitate. Așa încât, Curtea constată că, în speță, este incidentă o a doua cauză de inadmisibilitate, și anume lipsa condiției interesului în invocarea excepției de neconstituționalitate, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității normelor procesual penale criticate. Cu alte cuvinte, eventuala admitere a prezentei excepții de neconstituționalitate nu ar produce niciun efect în cauză, de vreme ce prin procesul-verbal de constatare a contravenției silvice s-a dispus aplicarea, în ceea ce o privește pe autoare, a nivelului maxim al amenzii contravenționale prevăzute pentru persoanele fizice, iar nu amenda majorată de 5 ori a nivelului minim/maxim al amenzii prevăzute pentru persoanele fizice, astfel cum dispune art. 23 din Legea nr. 171/2010.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, excepție ridicată de Societatea Nord Est Parteners — S.R.L. în Dosarul nr. 37.121/245/2016 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru modificarea unor acte normative privind înființarea aeroporturilor de interes național**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 521/1998 privind înființarea Societății Naționale „Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 7 septembrie 1998, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia este societate pe acțiuni, cu capital majoritar de stat, care se organizează și funcționează pe bază de gestiune economică și în conformitate cu actul constitutiv prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. Cheltuielile de exploatare și de capital ale Aeroportului Internațional Timișoara — Traian Vuia se asigură din venituri proprii, sume alocate de la bugetul de stat, credite bancare, credite contractate sau garantate de stat, fonduri externe nerambursabile, forme legale de participare a capitalului privat și alte surse legal constituite, toate acordate în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, și cu respectarea reglementărilor în domeniul ajutorului de stat.”

2. La articolul 5, alineatul (1) se abrogă.

3. La articolul 5, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Crearea de noi bunuri proprietate publică, dezvoltarea și modernizarea celor existente în scopul extinderii și modernizării activității Aeroportului Internațional Timișoara — Traian Vuia se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, din venituri proprii, credite externe, fonduri externe nerambursabile și din alte surse legal constituite, pe bază de documentații tehnico-economice aprobate conform legislației în vigoare, cu respectarea reglementărilor în domeniul ajutorului de stat. Bunurile proprietate publică a statului astfel obținute se înscriu în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, conform reglementărilor legale în vigoare.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 523/1998 privind înființarea Societății Naționale „Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 7 septembrie 1998, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța este societate pe acțiuni, cu capital majoritar de stat, care se organizează și funcționează pe bază de gestiune economică și în conformitate cu actul constitutiv prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. Cheltuielile de exploatare și de capital ale Aeroportului Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța se asigură din venituri proprii, sume alocate de la bugetul de stat, credite bancare, credite contractate sau garantate de stat, fonduri externe nerambursabile, forme legale de participare a capitalului privat și alte surse legal constituite, toate acordate în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2007

privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, și cu respectarea reglementărilor în domeniul ajutorului de stat.”

2. La articolul 5, alineatul (1) se abrogă.

3. La articolul 5, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Crearea de noi bunuri proprietate publică, dezvoltarea și modernizarea celor existente în scopul extinderii și modernizării activității Aeroportului Internațional Mihail Kogălniceanu — Constanța se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, din venituri proprii, credite externe, fonduri externe nerambursabile și din alte surse legal constituite, pe bază de documentații tehnico-economice aprobate conform legislației în vigoare, cu respectarea reglementărilor în domeniul ajutorului de stat. Bunurile proprietate publică a statului astfel obținute se înscriu în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, conform reglementărilor legale în vigoare.”

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2009 privind înființarea Companiei Naționale „Aeroporturi București” — S.A. prin fuziunea Companiei Naționale „Aeroportul Internațional Henri Coandă — București” — S.A. cu Societatea Națională „Aeroportul Internațional București Băneasa — Aurel Vlaicu” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 23 octombrie 2009, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Compania Națională «Aeroporturi București» — S.A., denumită în continuare *Compania*, este societate pe acțiuni, cu capital majoritar de stat, care se organizează și funcționează pe bază de gestiune economică și în conformitate cu actul constitutiv prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. Cheltuielile de exploatare și de capital ale Companiei se asigură din venituri proprii, sume alocate de la bugetul de stat, credite bancare, credite contractate sau garantate de stat, fonduri externe nerambursabile, forme legale de participare a capitalului privat și alte surse legal constituite, toate acordate în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, și cu respectarea reglementărilor în domeniul ajutorului de stat.”

2. La articolul 5, alineatul (1) se abrogă.

3. La articolul 5, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Crearea de noi bunuri proprietate publică, dezvoltarea și modernizarea celor existente în scopul extinderii și modernizării activității Companiei se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, din venituri proprii, credite externe, fonduri externe nerambursabile și din alte surse legal constituite, pe bază de documentații tehnico-economice aprobate conform legislației în vigoare, cu respectarea reglementărilor în domeniul ajutorului de stat. Bunurile proprietate publică a statului astfel obținute se înscriu în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, conform reglementărilor legale în vigoare.”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,
Lucian Nicolae Bode

Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 1 octombrie 2020.
Nr. 831.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind suplimentarea cifrei de școlarizare pentru rezidențiat pentru anul universitar 2020—2021

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 9.662 din 6.10.2020 al Direcției generale resurse umane, structuri și politici salariale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Pentru anul universitar 2020—2021, cifra de școlarizare pentru rezidențiat se suplimentează cu 961, față de 6.100, conform Hotărârii Guvernului nr. 327/2020 privind aprobarea cifrelor de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat și pentru învățământul superior de stat în anul școlar/universitar 2020—2021; astfel, cifra de școlarizare pentru anul universitar 2020—2021 este 7.061.

Art. 2. — Direcția generală resurse umane, structuri și politici salariale din cadrul Ministerului Sănătății va duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Horațiu Moldovan,
secretar de stat

București, 6 octombrie 2020.

Nr. 1.712.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Nr. 2.753 din 16 septembrie 2020

MINISTERUL CULTURII

Nr. 3.191 din 24 septembrie 2020

ORDIN

pentru stabilirea valorii sumei indexate care se acordă sub formă de tichete culturale pentru semestrul II al anului 2020

Având în vedere prevederile art. 32 din Legea nr. 165/2018 privind acordarea biletelor de valoare, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 33 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 165/2018 privind acordarea biletelor de valoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.045/2018,

în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice și ministrul culturii emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) Pentru semestrul II al anului 2020, valoarea sumei care se acordă lunar, respectiv ocazional, sub formă de tichete culturale, stabilită potrivit prevederilor art. 33 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 165/2018 privind acordarea biletelor de valoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.045/2018, este

de maximum 160 lei/lună, respectiv de maximum 320 lei/ eveniment.

(2) Valoarea nominală stabilită la alin. (1) se aplică și pentru primele două luni ale semestrului I al anului 2021, respectiv februarie 2021 și martie 2021.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cîțu

Ministrul culturii,
Bogdan Gheorghiu

MINISTERUL CULTURII
Nr. 3.205 din 30 septembrie 2020

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 1.708 din 6 octombrie 2020

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului culturii și al ministrului sănătății nr. 3.142/1.495/2020 privind măsurile pentru prevenirea contaminării cu noul coronavirus SARS-CoV-2 și pentru asigurarea desfășurării activităților în condiții de siguranță sanitară în domeniul culturii

Văzând Referatul de aprobare nr. 6.433 din 30.09.2020 al Ministerului Culturii și nr. 9.634 din 6.10.2020 al Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 44 alin. (1) și art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile art. 1 pct. 5—9 din Măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc prevăzute în anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 782/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 septembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și ministrul sănătății emit următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului culturii și al ministrului sănătății nr. 3.142/1.495/2020 privind măsurile pentru prevenirea contaminării cu noul coronavirus SARS-CoV-2 și pentru asigurarea desfășurării activităților în condiții de siguranță sanitară în domeniul culturii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 1 septembrie 2020, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La capitolul V — Măsuri și reguli pentru evenimentele/acțiunile culturale organizate în aer liber, pe perioada stării de alertă, pentru prevenirea răspândirii COVID-19, la punctul 5 — Măsuri care privesc spațiul/locul, literele a), c), d) și f) vor avea următorul cuprins:

„a) organizarea spațiului, astfel încât să permită prezența a cel mult 500 de spectatori cu locuri pe scaune, aflate la distanță de minimum 1 m unul față de celălalt;

.....
c) în cazul în care locația este organizată cu scaune mobile (sau pufuri), acestea vor fi poziționate de către organizator la o distanță de 1 m între ele;

d) în cazul în care locația dispune de gradene, organizatorul va marca pe acestea locurile disponibile, la o distanță de 1 m între ele;

Ministrul culturii,
Bogdan Gheorghiu

f) prin excepție de la prevederile literelor a), c), d), menținerea distanței fizice între persoane nu se aplică pentru membrii aceleiași familii sau pentru grupuri de până la 3 persoane;”.

2. La capitolul IX — Măsuri și reguli privind activitățile instituțiilor de spectacole și/sau concerte, pe perioada stării de alertă, pentru prevenirea răspândirii COVID-19, la punctul 4 — Măsuri care privesc accesul și contactul cu publicul, litera t) va avea următorul cuprins:

„t) spectacolele se vor desfășura fără pauze, pentru a se evita aglomerarea spațiilor, fără ca durata unui spectacol să depășească 2 ore;”.

3. La capitolul IX — Măsuri și reguli privind activitățile instituțiilor de spectacole și/sau concerte, pe perioada stării de alertă, pentru prevenirea răspândirii COVID-19, la punctul 5 — Măsuri legate de organizarea locației, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) distanța dintre scenă și spectatori trebuie să fie de minimum 3 m, cu excepția sălilor mai mici de 150 de locuri, unde pentru a se asigura menținerea distanței fizice între persoane, în condiții de siguranță sanitară, primul rând al sălii va fi lăsat liber;”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 22

din 9 iulie 2020

Dosarul nr. 856/1/2020

Daniel Grădinaru — președinte al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Eleni Cristina Marcu — judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală

Mirela Sorina Popescu — judecător la Secția penală

Elena Barbu — judecător la Secția penală

Oana Burnel — judecător la Secția penală

Francisca Maria Vasile — judecător la Secția penală

Anca Mădălina Alexandrescu — judecător la Secția penală

Rodica Cosma — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală prin Încheierea de ședință din data de 11 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 12.265/299/2019, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică: 1) Aplicarea întâi a regulilor recidivei postcondamnatorii cu privire la pedepsele stabilite pentru infracțiunile (B) și (C), rezultanta fiind ulterior contopită, potrivit regulilor concursului de infracțiuni, cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (A), concurentă atât cu infracțiunea (B), cât și cu infracțiunea (C)? sau 2) Aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicabile ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), considerând că intervenția recidivei duce la ruperea concurenței dintre infracțiunile (A) și (C)?”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată a participat doamna magistrat-asistent Ana-Maria Deaconescu-Belulescu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul procuror Teodor Manea.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 856/1/2020 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

În continuare, magistratul-asistent a arătat că, potrivit dispozițiilor luate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Încheierea de ședință din data de 16 iunie 2020, la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, doamna judecător Simona Cristina Neniță, completat pe fond.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, solicită domnului procuror Teodor Manea să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 856/1/2020.

Pe fondul chestiunii de drept, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a precizat că mecanismul de determinare a pedepsei rezultante aplicabil în ipoteza în care, după comiterea infracțiunii care constituie al doilea termen al recidivei, se descoperă o infracțiune, concurentă cu cea de la primul termen al recidivei, dar și cu cea de la termenul al doilea, constă în contopirea, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni, a pedepsei de la primul termen cu pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită, iar apoi la această rezultantă se va adăuga pedeapsa de la termenul al doilea al recidivei postcondamnatorii.

În acest sens a arătat că, prin raportare la dispozițiile art. 79 alin. (2) din Codul penal, cauza de agravare a concursului de infracțiuni se aplică anterior cauzei de agravare privind recidiva postcondamnatorie.

Totodată, a menționat că argumentele Înaltei Curți de Casație și Justiție expuse în Decizia nr. 42 din 13 octombrie 2008 pronunțată în recurs în interesul legii își păstrează valabilitatea și în prezent.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a dispus, prin Încheierea din data de 11.03.2020 pronunțată în Dosarul nr. 12.265/299/2019, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„În cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică:

Aplicarea întâi a regulilor recidivei postcondamnatorii cu privire la pedepsele stabilite pentru infracțiunile (B) și (C),

rezultanta fiind ulterior contopită, potrivit regulilor concursului de infracțiuni, cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (A), concurentă atât cu infracțiunea (B), cât și cu infracțiunea (C)? sau

Aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicabile ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), considerând că intervenția recidivei duce la ruperea concurenței dintre infracțiunile (A) și (C)?”

II. Expunerea succintă a cauzei și soluția propusă de instanța care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Sentința penală nr. 788 din 19 noiembrie 2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în temeiul art. 228 alin. (1) raportat la art. 229 alin. (3) lit. f) din Codul penal cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 43 alin. (1) din Codul penal și aplicarea art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală s-a dispus condamnarea inculpatului S.C.A. la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postcondamnatorie (faptă din 25.03.2019) și 5 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal.

În baza art. 332 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 43 alin. (1) din Codul penal și aplicarea art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, inculpatul SCA a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere sau semnalizare falsă în stare de recidivă postcondamnatorie (faptă din 25.03.2019) și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal.

În baza art. 39 alin. (1) din Codul penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă stabilită (1/3 din 2 ani închisoare), inculpatul urmând să execute o pedeapsă rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare și 5 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal.

S-a constatat că prin Sentința penală nr. 2.333 din 8 noiembrie 2018 a Tribunalului București, definitivă prin Decizia penală nr. 450/A din 1 aprilie 2019 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală, a fost anulată liberarea condiționată dispusă prin Sentința penală nr. 2.527 din 20 noiembrie 2018, pronunțată de Judecătoria Ploiești cu privire la condamnarea la pedeapsa de 1 an, 10 luni și 470 de zile închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 95 din 27 februarie 2018 a Judecătoriei Sectorului 6 București, definitivă prin Decizia penală nr. 537 din 18 aprilie 2018 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

În baza art. 43 alin. (1) din Codul penal s-a adăugat la pedeapsa rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare pedeapsa de 4 ani, 6 luni și 480 de zile închisoare la care inculpatul a fost condamnat prin Sentința penală nr. 2.333 din 8 noiembrie 2018 a Tribunalului București, definitivă prin Decizia penală nr. 450/A din 1 aprilie 2019 a Curții de Apel București, inculpatul SCA urmând să execute în final pedeapsa de 8 ani, 2 luni și 480 de zile închisoare.

În fapt, s-a reținut că, la data de 25.03.2019, în jurul orelor 15,30, inculpații DMI și SCA au sustras cabluri electrice ce alimentează semnalele de dirijare a traficului feroviar și, din cauza aducerii în stare de neîntrebuințare a semnalelor, au pus în pericol siguranța feroviară.

Împotriva sentinței penale a Judecătoriei Sectorului 1 a declarat apel inculpatul SCA, cauza formând obiectul Dosarului nr. 12.265/299/2019 al Curții de Apel București.

La termenul din 11.03.2020, instanța de apel a repus cauza pe rol pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, cu soluționarea de principiu a problemei de drept menționate.

III. Opinia instanței care a formulat sesizarea

S-a apreciat admisibilă sesizarea, fiind îndeplinite cerințele legale impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, iar, pe fond, nu a formulat un punct de vedere pentru a nu se antepunona asupra soluției ce urmează a fi dată în cauză.

IV. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

S-a apreciat sesizarea inadmisibilă întrucât nu pot face obiect al chestiunii de drept sesizările care combină elemente de fapt și de drept sau care pun în discuție aspecte concrete ale contextului cauzei și a căror dezlegare ar presupune inevitabil un examen al situației concrete care, de altfel, aparține în exclusivitate judecătorului fondului.

Pe fond, s-a concluzionat că mecanismul de determinare a pedepsei rezultante aplicabil în ipoteza în care, după comiterea infracțiunii care constituie al doilea termen al recidivei, se descoperă o infracțiune concurentă cu cea de la primul termen al recidivei, dar și cu cea de la termenul al doilea, constă în contopirea, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni, a pedepsei de la primul termen cu pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită, iar apoi la această rezultantă se va adăuga pedeapsa de la termenul al doilea al recidivei postcondamnatorii.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării, s-a apreciat de către Curtea de Apel Oradea că problema de drept invocată vizează exclusiv modul de aplicare a unor dispoziții legale în cauza penală cu care a fost investită instanța de trimitere și nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept care să justifice apelarea la mecanismul întrebării prealabile.

B. Sub aspectul fondului sesizării s-au conturat următoarele opinii:

1. *Într-o primă opinie* s-a apreciat că tratamentul sancționator se aplică în conformitate cu modalitatea descrisă la pct. 2 de către instanța de trimitere.

Astfel, se vor contopi potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni pedeapsa aplicată pentru infracțiunea ce constituie primul termen al recidivei (B) și pedeapsa pentru infracțiunea concurentă cu cele care reprezintă termenele recidivei postcondamnatorii (A), iar apoi la această pedeapsă rezultantă se va adăuga pedeapsa stabilită pentru infracțiunea care constituie al doilea termen al celei din urmă pluralități (C).

Prin urmare, infracțiunea concurentă (A) atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen al recidivei postcondamnatorii (C) va face parte din structura primului termen al recidivei.

S-a arătat că soluția expusă conferă totodată prioritate de aplicare dispozițiilor art. 40 din Codul penal privind contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente, în acord cu dispozițiile art. 79 alin. (2) din Codul penal care reglementează concursul între cauzele de agravare: „*Dacă sunt incidente două sau mai multe dispoziții care au ca efect agravarea răspunderii penale, pedeapsa se stabilește prin aplicarea succesivă a dispozițiilor privitoare la circumstanțele agravante, infracțiunea continuată, concurs sau recidivă.*”

În susținerea acestei soluții s-au invocat dispozițiile Deciziei nr. 42/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată într-un recurs în interesul legii, prin care s-a stabilit că „*infracțiunile săvârșite în stare de recidivă nu pot fi considerate în concurs cu cele comise mai înainte ca hotărârea anterioară să fi rămas definitivă*”.

De asemenea s-a făcut trimitere și la dispozițiile Deciziei nr. 14 din 12 iunie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală potrivit căreia „*dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, acestea nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei*”.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe: Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul București și instanțele arondate, Tribunalul Giurgiu și instanțele arondate, Tribunalul Ialomița și instanțele arondate, Tribunalul Ilfov și instanțele arondate, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Timiș, Tribunalul Constanța, Tribunalul Galați, Tribunalul Brăila, Tribunalul Sibiu, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Judecătoria Babadag, Judecătoria Moinești, Judecătoria Rupea, Judecătoria Onești, Judecătoria Tecuci, Judecătoria Liești, Judecătoria Piatra-Neamț, Judecătoria Constanța, Judecătoria Brăila, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Medgidia, Judecătoria Lehliu-Gară, Judecătoria Deva, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Sânnicolau Mare, Judecătoria Lugoj, Judecătoria Baia Mare și Judecătoria Carei.

2. *Într-o altă opinie* s-a apreciat că tratamentul sancționator se aplică în conformitate cu modalitatea descrisă la pct. 1 de către instanța de trimitere.

Astfel, se aplică regulile recidivei postcondamnatorii cu privire la pedepsele stabilite pentru infracțiunile (B) și (C), rezultanta fiind ulterior contopită, potrivit regulilor concursului de infracțiuni, cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (A), concurentă atât cu infracțiunea (B), cât și cu infracțiunea (C).

În argumentarea acestei opinii s-a invocat faptul că pedeapsa rezultată în urma aplicării tratamentului penal al recidivei postcondamnatorii este o pedeapsă unică.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe: Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Pitești și instanțele arondate, Tribunalul Călărași, Tribunalul Bacău, Tribunalul Caraș-Severin, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, Tribunalul Brașov — Secția penală, Tribunalul Olt, Tribunalul Dolj, Judecătoria Caracal, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Reșița, Judecătoria Caransebeș, Judecătoria Galați, Judecătoria Șimleu Silvaniei și Judecătoria Bistrița.

VI. **Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Prin Decizia nr. 14 din 12 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.086/1/2019, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracțiunile concurente să fie săvârșite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial, acestea nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracțiuni este în concurs și cu cea care constituie primul termen al recidivei.

Cât privește solicitarea instanței de trimitere de stabilire a mecanismului de aplicare a pedepsei, raportat la ansamblul condamnărilor suferite de inculpat, la succesiunea acestora și la tipurile pluralităților de infracțiuni identificate, s-a stabilit că nu

întreține condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

VII. **Dispoziții legale incidente**

Art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal — Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni

„(1) *În caz de concurs de infracțiuni se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează:*

b) *când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;*”

Art. 40 alin. (1) și (2) din Codul penal — Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente

„(1) *Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 39.*

(2) *Dispozițiile art. 39 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat mai suferise o condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă.*”

Art. 43 alin. (1) din Codul penal — Pedeapsa în caz de recidivă

„*Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.*”

Art. 104 alin. (2) din Codul penal — Revocarea liberării condiționate

„*Dacă după acordarea liberării cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, care a fost descoperită în termenul de supraveghere și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă liberarea și dispune executarea restului de pedeapsă. Pedeapsa pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor de la recidivă sau pluralitate intermediară.*

Art. 105 alin. (1) din Codul penal — Anularea liberării condiționate

„*Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, liberarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.*”

VIII. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara a apreciat că sesizarea nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, având în vedere faptul că dezlegarea chestiunii de drept rezultă din cuprinsul Deciziei nr. 14/2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, iar o eventuală hotărâre prealabilă pronunțată ar antama fondul cauzei.

Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a apreciat că, dacă o infracțiune este concurentă cu o altă infracțiune, care reprezintă (parțial) primul termen al unei recidive, aceasta nu poate fi concurentă și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen al aceleiași stări de recidivă.

În măsura în care a fost comisă anterior pronunțării definitive a hotărârii de condamnare pentru infracțiunea care a generat

pedeapsa reținută inițial ca prim termen al recidivei, această infracțiune este concurentă doar cu respectiva primă infracțiune, iar nu și cu aceea care constituie al doilea termen al recidivei (indiferent când este descoperită/judecată/când rămâne definitivă pedeapsa). Prin urmare, pedeapsa ce se stabilește pentru aceasta va face parte din primul termen al recidivei, urmând a se stabili o pedeapsă rezultantă (primul termen al recidivei) din pedepsele pentru infracțiunile concurente respective (la nevoie, operând proceduri de descontopire față de pedepse rezultante deja fixate), pentru a se soluționa, sub aspect sancționator, concursul de infracțiuni ce dă naștere primului termen al stării de recidivă. Ulterior, față de această pedeapsă rezultantă a concursului de infracțiuni (reprezentând adevăratul prim termen al stării de recidivă — dacă sunt întrunite condițiile legii) urmează a se aplica regulile recidivei (postcondamnatorii), cumulându-se cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea din al doilea termen al recidivei respective.

Facultatea de Drept din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” a opinat în sensul că, dacă o infracțiune este concurentă atât cu infracțiunea ce constituie primul termen al recidivei, cât și cu cea de la termenul al doilea, se aplică mai întâi tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii, iar apoi pedeapsa astfel obținută se contopește potrivit regulilor de la concurs cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea concurentă cu cele două fapte din structura recidivei postcondamnatorii.

Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a apreciat că: *„În cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C).”*

IX. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că soluția indicată la pct. 2 din dispozitivul încheierii de sesizare, care implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), considerând că intervenția recidivei duce la ruperea concurenței dintre infracțiunile (A) și (C), este în concordanță cu prevederile art. 43 alin. (2) din Codul penal și art. 79 alin. (2) din același cod care instituie regulile privind concursul dintre cauzele de agravare a pedepsei.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Astfel, în raport cu textul legal mai sus enunțat, se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor trei cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În speță sunt îndeplinite toate cerințele cumulative anterior enunțate.

Curtea de Apel București este investită, în Dosarul nr. 12.265/299/2019, cu soluționarea apelului declarat de inculpatul S.C.A. împotriva Sentinței penale nr. 788 din 19 noiembrie 2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București.

Rezolvarea dată chestiunii de drept expuse în încheierea de sesizare este susceptibilă a avea consecințe juridice directe asupra modului de soluționare a fondului cauzei.

În fine, din verificările efectuate a rezultat că problema de drept ce face obiectul sesizării nu a primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-o decizie de recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, aflat în curs de soluționare.

În consecință, sesizarea este admisibilă, întrunind condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Cu privire la fondul chestiunii de drept:

În conformitate cu dispozițiile art. 43 alin. (2) din Codul penal, când înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată sunt săvârșite mai multe infracțiuni concurente, dintre care cel puțin una se află în stare de recidivă, pedepsele stabilite se contopesc potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni, iar pedeapsa rezultantă se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.

Conform dispozițiilor art. 79 alin. (2) din Codul penal, dacă sunt incidente două sau mai multe dispoziții care au ca efect agravarea răspunderii penale, pedeapsa se stabilește prin aplicarea succesivă a dispozițiilor referitoare la circumstanțele agravante, infracțiune continuată, concurs sau recidivă.

Prin raportare la dispozițiile legale enunțate, operațiunea de aplicare a regulilor privind concursul de infracțiuni se realizează anterior operațiunii de aplicare a regulilor privind recidiva postcondamnatorie.

Ca atare, soluția indicată la pct. 2 din dispozitivul încheierii de sesizare, care implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), considerând că intervenția recidivei duce la ruperea concurenței dintre infracțiunile (A) și (C), este în concordanță cu prevederile art. 43 alin. (2) din Codul penal și ale art. 79 alin. (2) din Codul penal care instituie regulile privind concursul dintre cauzele de agravare a pedepsei.

Prin Decizia nr. 42 din 13 octombrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite — aplicabilă și după intrarea în vigoare a noului Cod penal — s-a stabilit că: „În cazul în care instanța este investită prin același act de sesizare cu judecarea a două infracțiuni intenționate, săvârșite de același inculpat, dintre care una anterior și cealaltă ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare cu suspendare condiționată a

executării pedepsei, sunt aplicabile exclusiv dispozițiile art. 85 din Codul penal anterior.

Pedeapsa ce va fi executată urmează a fi determinată astfel:

— se vor aplica pedepse pentru fiecare dintre cele două infracțiuni deduse judecătii;

— se va dispune anularea suspendării condiționate a executării pedepsei pronunțate anterior;

— se va contopi, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni, pedeapsa a cărei executare a fost inițial suspendată condiționat cu pedeapsa care a atras anularea acestei, putându-se adăuga un spor de pedeapsă;

— pedeapsa rezultantă, astfel determinată, se va contopi, după caz, conform regulilor prevăzute la recidiva postcondamnatorie sau pluralitatea intermediară, cu cea stabilită pentru fapta săvârșită în termenul de încercare, putându-se adăuga un spor de pedeapsă.”

În considerentele deciziei s-a statuat că „infracțiunile săvârșite în stare de recidivă nu pot fi considerate în concurs cu cele comise mai înainte ca hotărârea de condamnare anterioară

să rămână definitivă. Sfera concursului de infracțiuni, cu pluralitatea infracțională, s-a închis prin rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare pentru una dintre infracțiunile concurente și, ca atare, tot ceea ce precedă alcătuiește concursul, iar tot ce urmează constituie recidivă”.

Argumentele instanței supreme își păstrează valabilitatea și în prezent.

Așadar, infracțiunile săvârșite în stare de recidivă nu pot fi considerate în concurs cu cele comise mai înainte ca hotărârea de condamnare anterioară să fi rămas definitivă, relevantă pentru primul termen fiind condamnarea definitivă, iar sfera concursului de infracțiuni cu pluralitate infracțională s-a închis prin rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare pentru una dintre infracțiunile concurente.

Astfel, infracțiunea nou-descoperită va face parte din structura primului termen al recidivei, iar prin aplicarea dispozițiilor art. 38 și 39 din Codul penal pedeapsa rezultantă va deveni prim termen al recidivei.

Pentru considerentele mai sus arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 12.265/299/2019 și va stabili că, în cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C).

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 12.265/299/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică: 1) Aplicarea întâi a regulilor recidivei postcondamnatorii cu privire la pedepsele stabilite pentru infracțiunile (B) și (C), rezultanta fiind ulterior contopită, potrivit regulilor concursului de infracțiuni, cu pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (A), concurentă atât cu infracțiunea (B), cât și cu infracțiunea (C)? sau 2) Aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicabile ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C), considerând că intervenția recidivei duce la ruperea concurenței dintre infracțiunile (A) și (C)?”

Stabilește că, în cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât și cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) și (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C).

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 iulie 2020.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Ana-Maria Deaconescu-Belulescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

